

07.04
→ 10.09.23

LEEN VOET

Leen Voet, detail van '#04 Je fais ce que tu veux, moi. Tu fais ce que je veux, toi. Car on sait ce que l'on veut, nous. On veut être heureux tous les deux, oui tous les deux.' Uit de serie Je fais ce que je veux, 2019-2021, Collectie Vlaamse Gemeenschap bij M Leuven © Leen Voet en Baronian, foto Kristien Daem

IN DIT DOSSIER

Inleiding	3
Leen Voet	4
Reeksen	
'Alda & Armand' (2018-2019)	5
'Je fais ce que je veux' (2019-2021)	7
'Sculpture, Wood, Anonymous' (2017)	9
'Bert Vandael' (2016-vandaag)	10
'Sint-Rita' (2012-2013)	12
'Marguerite' (2018)	14
'Felix' (2009-2010)	15
'Bernard, Paul & Constant' (2022-2023)	17
Publicatie: 'For All The Cats In The World'	19
Denkvoer	20
Praktisch	21
Contact	22

M LEUVEN PRESENTEERT EEN UITGEBREIDE SOLOTENTOONSTELLING VAN LEEN VOET

Leen Voet — 07.04–10.09.2023

M Leuven presenteert een uitgebreide solotentoonstelling van de Belgische kunstenaar Leen Voet. Deze tentoonstelling brengt voor de eerste keer schilderijen en tekeningen uit verschillende reeksen van de afgelopen jaren samen. Leen Voet maakte voor M ook een nieuwe reeks, gebaseerd op drie schilderijen van kunstenaarsateliers in de M-collectie. Parallel verschijnt er een monografie over haar werk.

Leen Voet maakt reeksen schilderijen die samenkomen in ruimtelijke installaties. Aanleiding en vertrekpunt voor elke reeks is een specifieke interesse van de kunstenaar in zowel culturele gebruiken als elementen uit haar eigen omgeving. Haar onderwerpen doen nadenken over machtsverhoudingen, maatschappelijke structuren en het kunstenaarschap, waaronder het gezin, autonomie, religie of het onderwijs. Elke reeks vertrekt daarbij vanuit een eigen logica, voorschriften of regels die tot variaties en nieuwe beslissingen leiden. Haar werken stellen de toeschouwer de vraag wat onze affectieve band is met de dingen die ons omringen. Welke rol speelt context en verwachting? Hoe kijken we naar beelden?

De schilderijen van Leen Voet situeren zich tussen figuratie en abstractie, waarbij levendige kleuren en geometrische vormen samenkomen in een uitgebalanceerde compositie. Elk schilderij staat op zich, maar krijgt bijkomende betekenissen door de plaats in de reeks. Doorheen elke reeks onderzoekt Leen Voet variaties, andere schilderstijlen of speelt ze met veelheid, kopie en het unieke. De ruimtelijke opstelling en hoe de werken zich tot elkaar verhouden, versterkt hun band en eigenheid.

Curator: Eva Wittocx

LEEN VOET

Leen Voet (°1971) woont en werkt in Brussel. Ze is al bijna 30 jaar actief als kunstenaar – eerst vooral met diainstallaties, sinds 2012 met schilderijen, tekeningen en installaties. Sinds 2017 werkt ze samen met de Brusselse galerie Baronian. De tentoonstelling in M is haar eerste overzichtstentoonstelling.

Leen Voet had eerder solotentoonstellingen in Netwerk Aalst (1997 en 2013), Villa Arson, Nice (2002), The Living Art Museum (Nýló), Reykjavík (2005), CIAP, Hasselt (2006 en 2018), Etablissement d'en Face, Brussels (2006), FeliXart Museum, Drogenbos (2010), trampoline, Antwerpen (2014 en 2016), Kunstbunker Forum für Zeitgenössische Kunst, Neurenberg (DE, 2016) en Baronian, Brussel (2018, 2019 en 2022). Ze nam deel aan groepsexpo's in Zoersel '96, Zoersel (1996), W139, Amsterdam (1999), Netwerk, Aalst (2000 en 2003), Bozar, Brussel (2003), De Garage, Mechelen (2008), Ausstellungsraum Klingental, Basel (CH, 2010), Etablissement d'en Face, Brussel (2012), Broadcast Gallery, Dublin (2013), Wiels, Brussel (2015), Museum Dr. Guislain, Gent (2016), La Loge, Brussel (2018), Frans Masereel Centrum, Kasterlee (2019) en M HKA, Antwerpen (2019).

© foto: Kristien Daem

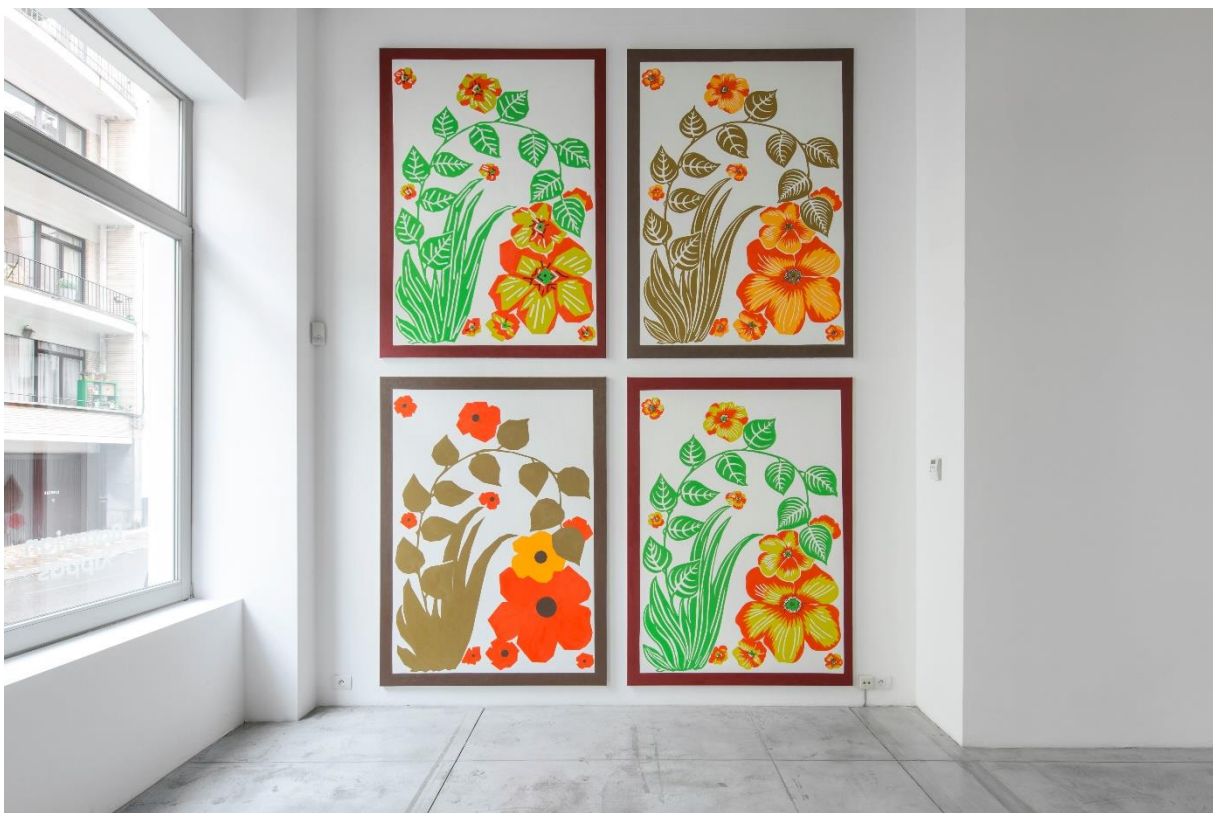
ALDA & ARMAND (2018-2019)

De reeks 'Alda & Armand' bestaat uit twaalf grote schilderijen, waarvan er negen hier getoond worden. Ze tonen uitvergrootte patronen van vier keukenhanddoeken. Zo toont één doek bloemen met aardbeien, een andere een maïsplant met twee kolven, terwijl op de derde en vierde een hangende bloemenplant in twee verschillende types kleurencombinaties te zien is. Van elk van de vier keukenhanddoeken maakte Leen Voet drie geschilderde versies, stijlvarianties op hetzelfde patroon. De eerste versie is een getrouwe kopie van de originele handdoek die de oorspronkelijke motieven zo exact mogelijk overneemt. Voor de tweede versie werkte Leen Voet in een voor haar typische, persoonlijke stijl: de tekening werd geometrisch opgevat en ingevuld met eenvoudige kleurvlakken. De laatste versie is geschilderd met een dikke, pasteuze verf en vagere contouren, en doet bewust denken aan een soort amateurisme.

De moeder van Leen Voet, Alda, kreeg de vier handdoeken gratis op een voedingsbeurs, waar ze prospecteerde voor de kruidenierswinkel die ze uitbaatte. In 2012 gaf Armand, Leen Voets vader, de handdoeken als geschenk aan zijn dochter, maar op voorwaarde dat ze er schilderijen van zou maken. Een informele versie dus, van wat doorgaans een meer formele transactie is tussen opdrachtgever en schilder. Hoewel 'Alda & Armand' van een autobiografische transactie vertrekt, gaan geen van de werken van Leen Voet rechtstreeks over haarzelf. Ze gebruikt persoonlijke gebeurtenissen om bredere thema's aan te kaarten, zoals het kunstenaarschap, amateurisme of de kunstenaar als genie. De werken vormen niet enkel een reflectie op de rol van de opdrachtgever in het artistieke creatieproces, maar stellen ook vragen over de originaliteit of uniciteit van een schilderij. Daarnaast bieden ze een overzicht van de stilistische mogelijkheden van de schilderkunst.

Leen Voet, zaalzicht 'Alda & Armand', Baronian, Brussel, 2019 © Leen Voet en Baronian, foto: Isabelle Arthuis

Leen Voet, zaalzicht 'Alda & Armand', Baronian, Brussel, 2019 © Leen Voet en Baronian, foto: Isabelle Arthuis

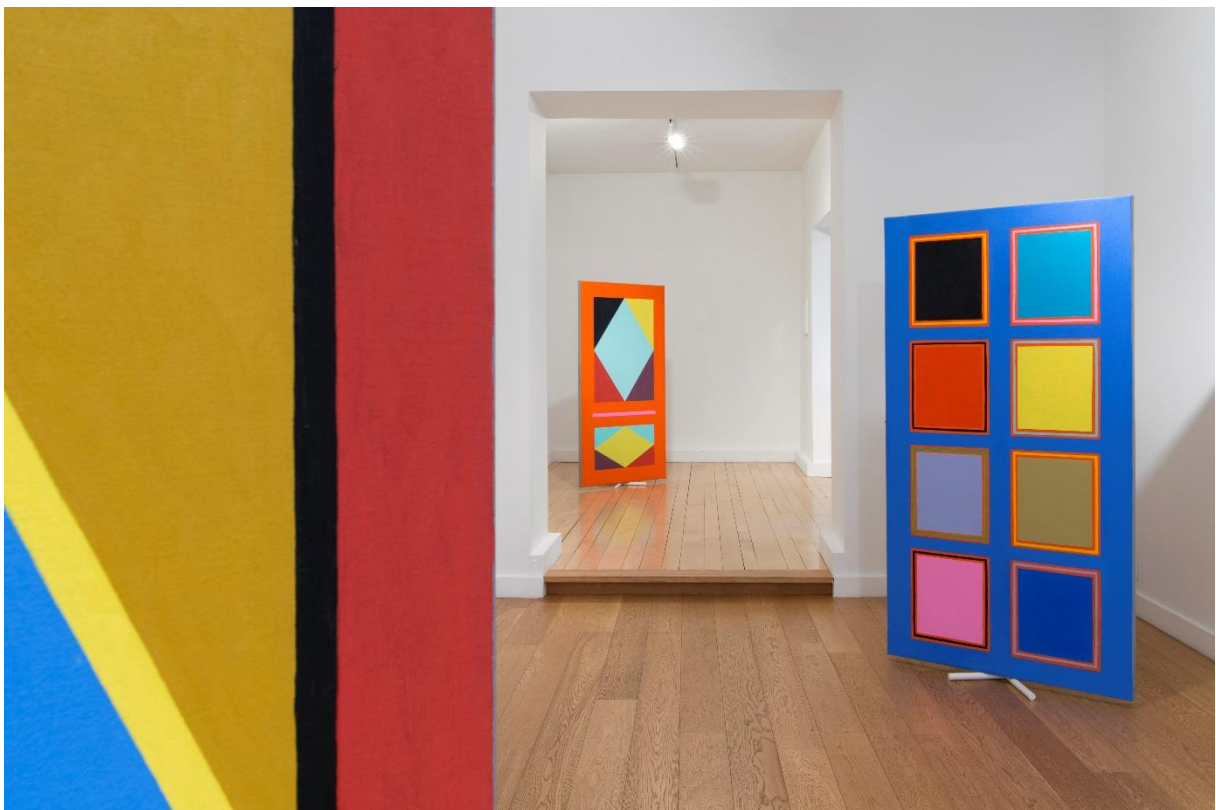
JE FAIS CE QUE JE VEUX (2019-2021)

De reeks 'Je fais ce que je veux' bestaat uit zes vrijstaande doeken in de ruimte, elk in duo met een kleiner werk aan de muur. De reeks vond zijn oorsprong in een fragment uit 'Rendez-vous avec...', een Frans tv-programma uit de jaren '60. Daarin ontving Jacqueline Joubert, een van de eerste vrouwelijke presentatoren op de Franse nationale televisie, iedere week een bekende gast. Op 9 december 1961 is dat de toen erg populaire komische acteur en zanger Bourvil. Hij brengt er onder andere het nummer 'Je fais ce que **tu** veux'; een ludiek, licht ironisch lied over het huwelijk. Uit de tekst weerklinkt een oertraditioneel beeld van het huwelijk en het gezin, met systemen, normen en verwachtingen die al eeuwenlang meegaan. In het televisieoptreden danst Bourvil op een humoristische en theatrale wijze doorheen het decor, rond de stoel van de presentator. Joubert daarentegen zit er in het begin van het liedje nauwelijks geëmancipeerd bij: klaar met pen en papier om Bourvils levenswijsheden te noteren. Tegen het einde van het nummer is ze zelfs helemaal uit het beeld verdwenen. Het decor bestaat uit zes paneeldeuren, elk met een eigen abstract patroon. Het open decor stemt tot nadenken. Bezingt Bourvil zijn relatie met één partner, of met evenveel partners als er deuren zijn? Of vormt het een rechtstreekse referentie naar de deurenkomedie: een luchtig theaterstuk waarin de protagonisten verstrikt raken in intriges, doorgaans versterkt door de verschillende deuren in het decor waar personages te pas en te onpas de scène kunnen opkomen of ervan verdwijnen?

De titel van Leen Voet's reeks 'Je fais ce que **je** veux' is een zelfbewuste twist op de titel van Bourvils nummer. De patronen van de deuren herwerkte ze tot kleurrijke, abstracte schilderijen. De deurschilderijen staan vrij in de ruimte opgesteld, alsof het actieve personages zijn. Op de achterzijde staan de lange titels van de werken geschilderd, telkens een andere strofe uit het lied. Elk deurschilderij vormt een duo met een kleiner doek tegen de muur, naar analogie met het klassieke rollenpatroon van een echtpaar: een vrijstaande deur en de figuren als nevenobjecten aan de muur. De zes kleinere doeken zijn schematische voorstellingen van Joubert en Bourvil— Joubert zittend op haar stoel, Bourvil expressief bewegend. Zo lijkt Leen Voet de rollen om te draaien: hier zijn het de mensen die het decor vormen, en de deuren die doorheen de ruimte dansen.

Leen Voet, zaalzicht 'Je fais ce que je veux', Baronian, Brussel, 2022 © Leen Voet en Baronian, foto: Isabelle Arthuis

Leen Voet, zaalzicht 'Je fais ce que je veux', Baronian, Brussel, 2022 © Leen Voet en Baronian, foto: Isabelle Arthuis

SCULPTURE, WOOD, ANONYMOUS (2017)

In 2017 begon Leen Voet aan de reeks 'Sculpture, Wood, Anonymous', een open reeks lijntekeningen in aquarel op papier die ze naar waarneming schetste. Ze stellen onbeschilderde houten sculpturen voor van anonieme kunstenaars of ambachtslui, die Leen Voet door de jaren heeft verzameld. De primaire kleuren waarmee de aquarellen geschilderd zijn, roepen associaties op met kleurenleertheorieën. De titels van de individuele werken bevatten steeds de woorden 'wood' en 'anonymous', maar telkens in een andere volgorde, samen met een omschrijving van wat er is afgebeeld.

BERT VANDAEEL (2016-VANDAAG)

In een ritmisch patroon hangen 60 aquarellen in deze grote, tweeledige tentoonstellingsruimte. Enkele grotere, kleurrijke doeken doorbreken het ritme. Met deze schilderijenreeks keert Leen Voet terug naar haar eigen ervaringen binnen het traditionele kunstonderwijs in België eind jaren '80. Ze doet dat aan de hand van 60 aquarellen op papier die ze destijds, als tiener, schilderde. Als leerling op een kunsthumaniora kreeg ze in het vijfde en zesde jaar schilderles van Bert Vandael. Hij gaf zijn studenten elke week de opdracht om een landschap na te schilderen in aquarel. Op twee aquarellen na schilderde Leen Voet uitsluitend natuurlandschappen. De twee uitzonderingen waren zichten op fabrieken die in het lokale landschap toen onvindbaar waren en die ze naschilderde van foto's. Terwijl ze hiermee dacht te rebelleren tegen Bert Vandael, reageerde hij even positief op de meer geïndustrialiseerde landschappen. Bert Vandael parafeerde de ingeleverde aquarellen steeds op de voor- of achterzijde om het werk te quoten. 60 aquarellen werden het, die ze doorheen de jaren zorgvuldig bewaarde.

Voor deze schilderijenreeks gaat ze systematisch, volgens een zelf opgezet systeem, te werk en vertaalt ze de composities van de aquarellen naar patroontekeningen. Die schildert ze vervolgens in met willekeurige kleuren, zonder rekening te houden met het esthetische of logische. Tenslotte overschildert ze de werken met raster.

De reeks 'Bert Vandael' is nog niet voltooid. Tussen het werken aan andere reeksen door schildert Leen Voet eraan verder, met de bedoeling uiteindelijk bij elke aquarel een nieuw werk te plaatsen en dus 60 duo's te maken. Het is een onderdompeling in een proces van opgelegde regels en systemen; een keurslijf dat Leen Voet zichzelf heeft aangemeten.

Leen Voet reflecteert in deze reeks over de schilderkunst zelf, over de rol van de opdrachtgever in de kunst, en de verhouding tussen de leraar en de leerling. Bovendien stelt ze de vraag naar wat we als kunst kunnen beschouwen: zijn het enkel de recente werken, gemaakt vanuit haar positie als kunstenaar? Of kunnen de academiewerken, initieel niet bedoeld om getoond te worden, ook als kunst gezien worden?

Leen Voet, '#BVD #43' uit de serie Bert Vandael, 2017 © Leen Voet en Baronian,
foto: Kristien Daem

Leen Voet, '#BVD #43' uit de serie Bert Vandael, 2017 © Leen Voet en Baronian,
foto: Kristien Daem

SINT-RITA (2012-2013)

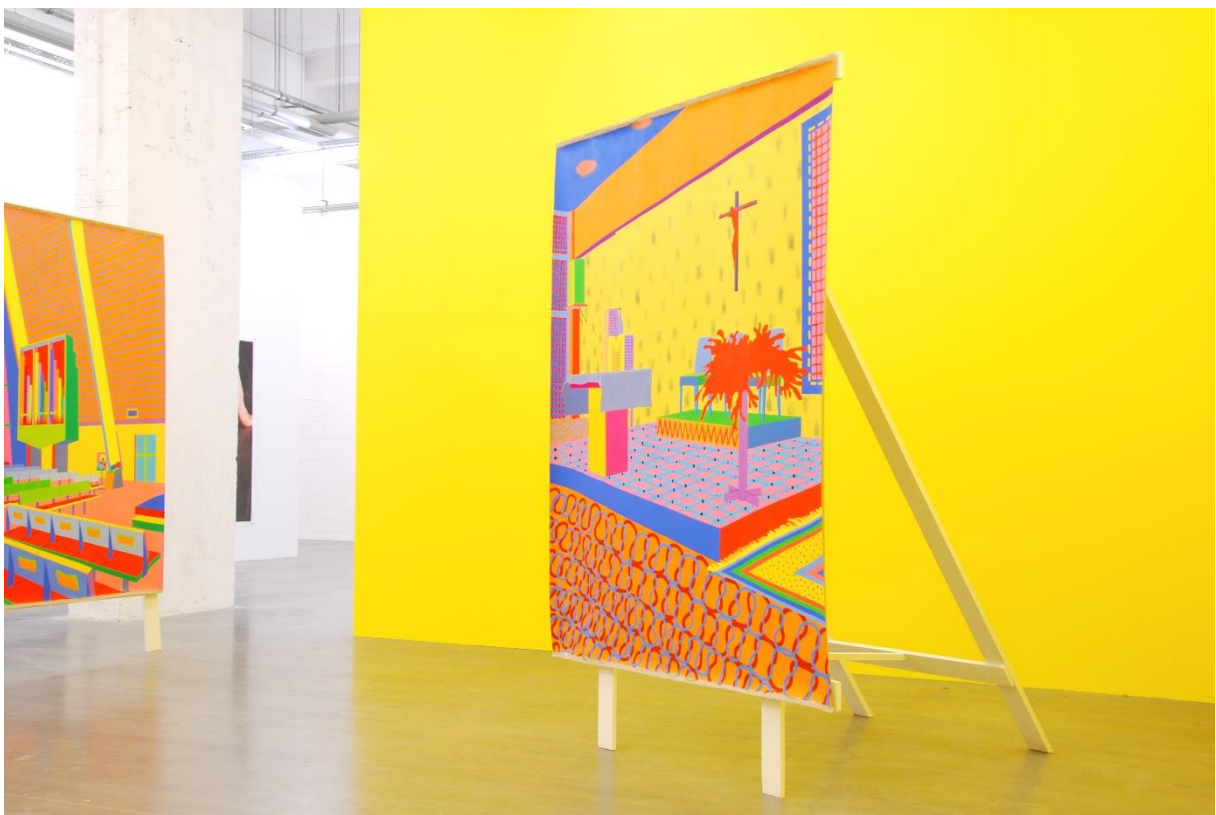
De titel van de installatie 'Sint-Rita' (2012-2013) verwijst naar de beschermheilige van de hopeloze gevallen en het onmogelijke. Tegelijkertijd refereert Sint-Rita naar een gelijknamige brutalistische parochiekerk in Harelbeke. Naast die kerk schilderde Leen Voet nog vier andere interieurs van kerkgebouwen, vooral uit het midden van de 20ste eeuw. Elk van de kerken ging ze doelgericht bezoeken en fotograferen omwille van hun specifieke architectuur. De vijf grote doeken, gepresenteerd en getimmerd op houten structuren, dragen als titels de naam van de patroonheilige naar wie elk van de kerken vernoemd is. Centraal op de doeken staan de kerkinterieurs. Anders dan bijvoorbeeld in een museum zie je in een kerk een verzameling van objecten en details die balanceren op de grens tussen kunstwerk en functioneel gebruiksvoorwerp. Denk aan een kandelaar, die enerzijds een historische of artistieke waarde kan hebben, en anderzijds simpelweg gebruikt wordt als kaarsenhouders.

Foto's die Leen Voet nam van de kerkinterieurs vormden de basis voor een reeks van vijf composities. Leen Voet herwerkte de foto's tot lijntekeningen die ze nadien inkleurde met felle kleuren, zonder rekening te houden met de oorspronkelijke perspectief- en schaduwwerking van de kerkinterieurs. De schilderijen schipperen daardoor tussen diepte en vlakke – een spanning die nog versterkt wordt door de ruimtelijkheid van de installatie. Hoewel wit een kleur is die in de schilderkunst doorgaans een lichtbron oproept of refereert naar het spirituele, komt de kleur niet voor in de vijf doeken van Sint-Rita. De lichtste kleur die Leen Voet in haar schilderijen gebruikt, is kanariegeel: de kleur die als achtergrond fungeert op de museummuren en die de werken zo onderling met elkaar verbindt.

Sint-Rita ontstond niet vanuit een religieuze ervaring. Integendeel, Leen Voets behandeling van de beelden in vorm en verf staat iedere religieuze ervaring in de weg en reduceert de interieurs tot ruimten zonder menselijke aanwezigheid. Op die manier peilt Sint-Rita naar de macht van een instelling in relatie tot het individu.

Leen Voet, zaalzicht 'Sint-Rita' in 'Un Scene III', Wiels, Brussel, 2015 © Leen Voet

Leen Voet, zaalzicht 'Sint-Rita' in 'Un Scene III', Wiels, Brussel, 2015 © Leen Voet

MARGUERITE (2018)

De tekeningenreeks 'Marguerite' toont de binnenruimtes van een theater dat helemaal achterin gelegen is op een perceel aan de Renbaanlaan 72 in Brussel. Het gebouw is ontworpen voor Akarova, het kunstenaarspseudoniem van Marguerite Acarin (1904–1999), danser, choreograaf en beeldend kunstenaar. Sinds het einde van Akarova's danscarrière in 1957 is het theater ontoegankelijk voor het publiek. Vanuit die beperking realiseerde Leen Voet een digitale 3D-reconstructie op basis van een beschrijving van het interieur in de inventaris van het bouwkundig erfgoed van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, alsook aan de hand van een architectuurtekening in aquarel van de voorgevel en luchtfoto's van het perceel voor de kavelverhoudingen.

FELIX (2009-2010)

774 potloodtekeningen op papier, daaruit bestaat de reeks 'Felix'. Voor het eerst toont Leen Voet de volledige reeks in een totaalscenografie. Felix De Boeck (1898-1995) was een Belgisch kunstschilder en vroege vertegenwoordiger van het modernisme. Na een succesvolle vroege carrière zonderde hij zich af van de kunstwereld, om zich te kunnen focussen op het plattelandleven en het schilderen van persoonlijke, affectieve werken. Zijn visie op kunst was erg traditioneel, mystiek en religieus. Zo creëerde hij een soort mythevorming, met zichzelf als middelpunt: de geïsoleerde, geniale kunstenaar.

In 2009 vroeg Leen Voet aan het FelixXart Museum – het museum waarvan de kunstenaar zelf de eerste steen legde – een inventaris van alle werken die hij had nagelaten aan de gemeente Drogenbos. Het bleek een lijst van liefst 774 werken te zijn. Leen Voet besloot al die werken na te tekenen met potlood op papier; een werk dat uiteindelijk twee jaar in beslag nam. Het systematische proces van het natekenen ervoer Leen Voet als een ervaringsgerichte en kritische reflectie op het strikte systeem dat Felix De Boeck zelf hanteerde: een methodiek waarbij cirkels en snijlijnen de mystiek van het leven moesten vatten. Het centrale kruis in deze ruimte, en drager voor de tekeningen, verwijst naar die werkmethode. Leen Voet nam van Felix De Boeck echter enkel de composities over, niet de kleuren of ware groottes van de werken.

Met de reeks 'Felix' stelt Leen Voet het idee van de geniale (mannelijke) kunstenaar aan de kaak. De titel van de reeks suggereert een familiariteit die lijnrecht staat tegenover de cultus die De Boeck voor zichzelf had bedacht. Met haar zelfportret Heilig-Graf, portret #2, de eerste uit een nieuwe reeks werken, plaatst Leen Voet zich tevens zelfbewust tegenover het oeuvre van Felix De Boeck. Vertrekpunt was een zelfportret dat ze 35 jaar geleden op school (Heilig-Graf instituut) maakte. Leen Voet toont zichzelf frontaal en in geen geval lachend of geïdealiseerd.

Leen Voet, 'Felix', 2009-2010 © Leen Voet, foto: Sven Laurent

BERNARD, PAUL & CONSTANT (2022-2023)

Voor de serie 'Bernard, Paul & Constant' liet Leen Voet zich inspireren door drie historische werken uit de collectie van M: 'Model' van Bernard Jos Van Gobbelschroy (1855-1870), 'Het Model' van Paul Haesaert (1867) en 'Kunstenaarsatelier' van Constant Dratz (1875-1930). Het zijn typische 19e-eeuwse zichten op kunstenaarsateliers, die beschouwd kunnen worden als (on)rechtstreekse zelfportretten van de kunstenaars. De schilders tonen hun atelier, en zo ook hun meesterschap als kunstenaar en hun maatschappelijke verworvenheden. Alle drie zijn het composities waarin de mannelijke schilders een hoofdrol krijgen, en de rol van de vrouw voornamelijk secundair is, als passief model dat poseert voor de kunstenaar. In deze doeken stelt niemand hun status of hun superioriteit ten opzichte van de vrouwelijke modellen in vraag.

Leen Voet stelt wel zulke vragen. In haar versies van de werken haalt ze de schilders weg uit hun atelier, en schematiseert ze de ruimte tot enkel essentiële elementen overblijven: een schildersezels, schilderijen aan de muur, een stoel, het model. Ook de kleuren werden herleid tot de basiskleuren: rood, geel, blauw, zwart en grijs. Het formaat van de werken is groter dan de originelen. Leen Voet wedijvert met de zelfzekere, mannelijke kunstenaars en hun vanzelfsprekende autoriteit. Niet voor niets herleidt ze hen in de titel van haar werk tot enkel hun voornamen: Bernard, Paul en Constant. Deze nieuwe reeks wordt in de torenzaal van M getoond alsof de werken haast in een atelieropstelling staan. De doeken staan tegen de muren of liggen op tafelstructuren. De drie monochrome doeken hebben exact hetzelfde formaat als de oorspronkelijke doeken in de M-collectie.

Met deze nieuwe reeks werken reflecteert Leen Voet andermaal op conventies en verhoudingen in de kunst en de maatschappij, en vertaalt ze die naar schilderijen die onze relatie met het 'maken', en ons kijken, bevragen.

Leen Voet, 'Bernard Jos', uit de serie Bernard, Paul & Constant, 2022, olieverf op doek, 232 x 177 cm
 © Leen Voet, foto: Kristien Daem

Leen Voet, 'Constants dames torso en canvassen', uit de serie Bernard, Paul & Constant, 2022, olieverf op doek, 232 x 177 cm © Leen Voet, foto: Kristien Daem

PUBLICATIE: FOR ALL THE CATS IN THE WORLD

Parallel aan de tentoonstelling verschijnt er een monografie over het werk van Leen Voet.

‘For All The Cats In The World’ biedt een overzicht van het rijke oeuvre dat Leen Voet de afgelopen decennia bijeen schilderde en tekende. Dit rijkelijk geïllustreerde boek is Leen Voets eerste monografie en bevat een essay van Martin Germann en een gesprek tussen de kunstenaar en Eva Wittocx.

Uitgegeven door: Ludion en M Leuven

Tekst: Martin Germann, Eva Wittocx, Valerie Verhack

Vormgeving: Michaël Bussaer en Inge Ketelers

ISBN 978 94 9303 997 1

272 pp.

De publicatie kost € 40 en is te verkrijgen in Barbóék in M.

DENKVOER

Boekpresentatie met Leen Voet, Eva Wittocx en Martin Germann

Heb je zelf een vraag voor Leen? Grijp je kans

Naar aanleiding van de nieuwe publicatie 'For All The Cats In The World' gaan Leen Voet, curator Eva Wittocx en kunsthistoricus Martin Germann in gesprek over het oeuvre en de tentoonstelling van Leen Voet.

Praktische info

Wanneer?

25.05.23

20:00 – 21:00

Waar?

M Leuven

Taal?

Nederlands/Engels

Prijs?

Gratis

Tickets?

Inschrijven verplicht

PRAKTISCH

M LEUVEN
Vanderkelenstraat 28
3000 Leuven
+32 (16) 27 29 29
info@mleuven.be
www.mleuven.be

Plan je route naar het museum

Met de fiets

Alle fietsers zijn welkom. Je kan je fiets makkelijk en veilig achterlaten in de fietsenparking onder het Rector de Somerplein. Van daaruit is het nog twee minuten wandelen naar het museum.

Met het openbaar vervoer

Het museum bevindt zich op tien minuten wandelen van het station van Leuven. Kom je met de bus, dan is het Rector de Somerplein de dichtstbijzijnde halte. Stippel je route uit met Google Maps.

Met de auto

Het nieuwe circulatieplan leidt je in verschillende lussen naar Leuven en de parkings. Vermijd je liever het verkeer in de stad? Parkeer dan je auto op een van de randparkings en neem gratis de bus naar het centrum. Parkeer je liever dichtbij? Dan is er parking Ladeuze, op twee minuten wandelen van het museum. Je vindt er ook 18 plaatsen voor personen met een beperking (hoogte parking: 1.90m). Klik [hier](#) voor meer informatie over het circulatieplan en alle parkeermogelijkheden.

CONTACT

Hanne Grégoire

Diensthoofd Communicatie & Pers

hanne.gregoire@mleuven.be

+32 (0)472 95 52 26

Samantha Fadahunsi

Medewerker Communicatie & Pers

samantha.fadahunsi@mleuven.be

+32 (0) 491 35 02 95

Celine De Geest

Medewerker Communicatie & Pers

celine.degeest@mleuven.be

+32 (0) 479 67 65 31

Link webpagina:

<https://www.mleuven.be/programma/leen-voet>

Link Prezly:

Beelden in hoge resolutie zijn te downloaden onderaan deze perspagina:

<https://mleuven.prezly.com/media>